

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II. - Núm. 43
Barcelona, 31 de març de 1922

— Aquesta nit he somiat que anava en aeroplà...
(El papà distret, llegint.) — Ves amb compte que no prenguis mal.

TRAJOS PER A

PRIMERA COMUNIÓ

podeu adquirir-los
a molt bons preus als

Magatzems SANTA EULALIA

Endevinalla solucionada

*Si del metge n'ets fidel
cumplidor, del què ha manat,
perquè el nen, sense recel,
visqui tranquil i ordenat,
el duràs ben aviat
cap al "Col·legi Model"
Sant Feliu de Llobregat.*

NO HI HA VACANCES A L'ESTIU

EL lloc més sà de la comarca,
a 30 minuts de tren de
ciutat - Edifici construït espe-
cialment per a pensionat reduït.
Aigua calenta, freda i mineral
per a banys i dutxes - Excel·lent
confort - Tracte purament fa-
miliar - *Inspecció mèdica-rel-
ligiosa - Excursions al camp*

Esplèndids jardins i patis de recreació,
gimnàssia i jocs - Recomanat per nens
delicats i retrassats intel·lectualment

Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Impermeables i Capes

per a guardar-se de
la pluja i humitat.
Especials per a
COL·LEGIALS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9
Tapineria, número 33

Gran Dipòsit de Linoleums i Fà-
brica de Hules i teles gomades

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

PARLÀVEM la setmana passada de l'obra patriòtica, eficaçíssima i trascendental de l'Associació Protectora de l'Ensenyança catalana.

Deïem que era amb la tasca de cultura com millor s'havia de lliurar a Catalunya de tot esclavatge i servilisme. Val més un gran llibre que cent fusells! Al cap-d'avall tota la força cega dels canons no fa res que no ho menin l'intel·ligència i la passió...

Així, doncs, aquests últims dies Catalunya, la Gran Mare nostra, ha fet un avenç estratègic i ha guanyat belles batalles espirituals, que són les més poderoses i definitives. S'han celebrat memorables actes culturals i se n'han anunciat d'altres!

Uns han estat organitzats per la Comissió de Cultura del nostre Ajuntament, la que presideix aquest home excel·lent i finíssim que es diu Lluís Nicolau d'Oliver.

Entre ells cal esmentar una projecció de pel·lícules d'obres culturals, que donen la sensació de que Barcelona, cap i casal de Catalunya, pot oferir al món l'espectacle d'unes institucions que no es troben enlloc més de la península ibèrica.

Glòria genuïna i pura de la nostra aimada nació!

Altres actes formosíssims ha estat organitzats per la Caixa d'Estalvis i Pensions per a la vellesa, aquesta potent entitat catalaníssima, que vosaltres, amiguets meus, anireu estimant cada dia més, així que aneu creient...

Reproducció del cartell anunciador de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, original de l'il·lustre Obiols, al qual feiem referència en la secció *De vuit en vuit* del número passat

les seves altíssimes destinacions històriques! Cal, amiguets meus, que tots ens fem dignes del moment present i que ningú sigui desertor del lloc on la pàtria el vol, per al bé de tots els germans i la joia de la terra.

Amunt els cors, nois de Catalunya!

EL GUIA JOAN

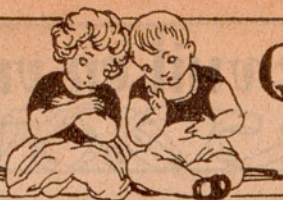
ARA, des de Vilafranca del Penedès, ens envien la nova d'un certamen gloriós que va a realitzar-se: un Concurs de lectura i escriptura catalanes i d'Història de la nostra raça...

Hi ha bonics premis! Es donaran records de la festa als concursants nollorejats.

Això és obra de la Comissió Delegada a Vilafranca de la benemèrita Associació Protectora de l'E. C., en la qual hi figuren de president i secretari tan bons patricis com N'Anfós Sans i Rossell i En J. Alayo i Claret...

Amunt els cors! Cada nova hora que ve és un pas d'avenç de Catalunya cap a

DE LES COSES

QUE PASSEN

EL GOS RABIÓS

A l'fanal del dia li havien netejat els vidres, i per això la calor escaldufava la terra. Les ovelles, de cap a terra, sota l'ombra dels faigs, reposaven de la soledada. La riera anà asseccant-se cada dia més. Dintre el bosc, de tant en tant, un renill d'euga pessigada per les mosques. Les vaques, tusterrant d'ací d'allà la banyuda testa, movien les orelles amb rapidesa per a espolsar-se els mosquits, tant amoïnadors en les hores del fort sol. Era un dels dies més xafogosos, que els vells deien no havien vist semblant. Ningú es recorda d'ahir! Les dones, amb les criatures que jugaven, embrutant-se, amb la pols, feien mitja, o sorgien o apedagaven a l'ombra de les cases. Alguns homes, dintre l'hostal d'En *Xarvanda*, bevien i fumaven. Hi havia els de sempre, i, entre ells, el que feia de baix a l'església — En Gregori — i el mestre; aquest, home seriós; l'altre, el més xerraire de la vila. La calor els tenia tant atuïts, que hom hauria dit si els havia fós les idees, fins privant-los de parlar. Però, la veritat era que a Vilaseca — rústega vileta de muntanya, — no hi passava res més que una onada de calor atuïdora. Ja feia un mes que no s'havia mort ningú, que no s'hi sabia cap casament, ni un bateig, ni cap ximple es penjava; d'ofegats a la riera no podia haver-n'hi perquè anava seca, i fins cap marit havia apallissat a la seva dona. Tot estava paralitzat i no hi havia més remei que roman-dre a la taverna sense poder parlar de res, ni comentar res, ni culpar de res a ningú. Sols es podia parlar de calor, i d'aquella calor!, d'aquella xafogor, i prou. ¡Era un martiri!

Ja anaven a dormir-se de cap a la taula, quan entrà En *Calau*, el barber. Aquest era la «gaceta» vivent de la vila, i el que ell no sabia, no ho preguntéssiu pas a ningú. I gràcies a ell, les noves corrien ràpidament d'un cantó a l'altre de la vila; però sols Déu sap com hi arribaven de transformades, després de passar de boca en boca. L'entrada del barber desvetllà a tothom.

— Què hi ha de nou avui? — li preguntà En Gregori, de seguida.

Però la calor havia també fós les hoves al pobre barber, el qual, esbufegant, digué que no sabia res, tot fent-se servir una cervesa prop de la porta.

El carreter, home petitó, geperut, pillet i maliciós, aixecà les espatlles i, brandant el cap, digué:

— A mi, veieu, la calor m'ha assecat el pou, però també ha tingut la virtut d'assecar la xerrameca del *Calau*; i ja és un bé això.

— Que vols que et conti la feta d'aquell geperut que la seva dona el va fer anar al llit sense sopar, després d'haver-li ventat una surra?

— No; val més que contis la d'aquell barber pelut que el menescal tirà fora de casa, tu saps perquè, marcant-li la sola de la sabata, tu saps a on.

— Vaja, vaja, que callem — digué el mestre. — ¡Amb un temps així dir-se disbarats! Com si tots no tinguéssim els nostres defectes!

— Es veritat — féu el barber, — però com que ens els posem a l'esquena, i no com un ornament, com fa un que jo conec, per això no ens els veiem.

— Home, això és de filosof. Isop escrigué quelcom sobre això. Ell deia que tots els mals del món eren tancats dins les dues borses d'un sarró de pobre. La borsa del davant, que és la que veiem més, porta els defectes dels altres, i la del darrera porta els nostres.

— Ço que ve a demostrar — digué amb ironia el barber — que, com més grossa és la borsa del darrera, més grossos són els nostres defectes. No és veritat, carreter?

Aquest, que feia el distret enraonant amb un altre, no contestà, però llençà sobre el mestre una mirada d'odi, perquè era el que tenia la culpa de l'última punxada del barber, havent dit ço d'Isop.

Després d'un silenci, el geperut s'aixecà i se n'anà a seure a fora. El barber demanà una altra cervesa. En Gregori encengué la pipa.

— Vaja — digué el mestre, — ja veig que

no sou tan rabiós com sembla. Mentre us ho prengueu bevent!

A ço que replicà el baix:

—Ja s'hi tornarà, si Déu no ens ajuda, perquè amb aquesta calor, mireu el batlle com deixa córrer els gossos pel carrer, com si fóssim al desembre.

—Amb això té raó En Gregori. Qualsevol dia hi pot haver una desgràcia a la vila.

—I doncs, senyor secretari, què fa l'A-juntament?

El secretari, que tenia la vetl nassal i afemellada en extrem, digué:

—Doncs val més que ens mosseguin i ens tornem rabiosos tots.

—Encara no n'hi ha hagut cap!

—Mireu. Veieu? — va dir el barber assenyalant un gosset que baixava corrents del cap d'amunt del carrer, — suposem només que aquell és os fós rabiós. ¡Imagineu-vos el mal que podria fer!

Un vailet que escoltava aquesta discussió, en oír les darreres paraules correngué cap a casa seva, que no era gaire lluny, on la seva mare, junt amb altres oones, cusia al carrer.

—Ja s'hi ha pensat, ja, però... què voleu fer?

—Primer, que no corrin sense morrió.

—I envenenar als que no en portin.

—I que el guarda-bosc mati a tots els que no sien de la vila.

Tot això ho digueren a la vegada el ferrer, el baix i el barber.

—Ei! — interrompé el mestre. — Aquí els gossos són quasi tots de remada; i com voleu que serveixin amb el morrió?

—Caram! Que no en tinguin de gos els pastors!

—Perquè vos sou ferrer, eh? — replicà el secretari.

—Veieu aquell gos? El barber ha dit que potser era rabiós.

—Ai, valga'n's Déu! Si fós veritat!

I totes corregheren cada una a sa casa.

—Què hi ha de nou? — digué una veïna.

—Un gos que sembla foll.

—Un gos foll?

Aquest crit repetit, en un instant arribà d'un cap a l'altre de la vila. Les mares cridaven als fills, les portes es tancaven, es cridà als treballadors d'una pedrera que hi havia en entrar a la població i tots corregheren amb els pics, parpals i pedres. El gos, que ja anava a sortir de la vila, en veure els homes que li barraven el pas,

reculà. Els homes, en veure'l fugir, s'enar-diren i el perseguiren, cridant:

— Al gos foll! Mateu-lo!

Els de la taverna, que ja no es recorda-ven de ço passat, van sortir, cridant contra l'Ajuntament «que volia matar-los», i també cridaven:

— Al gos foll! Mateu-lo!

En aquest moment el gos passava per davant de la taverna. Una pluja de pedres i cadires li barrà el pas. El pobre animal volgué recular, i els picapedrers l'estussaren en un moment.

Tot això passà en uns segons només. Quan el mestre entrà en el rotllo que forma-va la gent, el gos acabava de morir.

— Però, què heu fet, criatures de Déu? Si és el *Xelín*, aquell gos tan manyac de la vídua *Cama*. ¿Ja n'estàveu ben segurs de què era foll?

— Veïam si fareu com Sant Tomàs, vós, encara! — digué el geperut. — ¿No heu sentit com tothom ho cridava que era foll?

— ¡I amb aquesta calor, que farà tornar rabiosos a tothom!

— Sinò, mireu, quanta escuma treu per la boca!

— I la llengua? Que si no el matem en-folla tota la vila!

— Sort que nosaltres vetllem més pel poble que no pas l'Ajuntament.

— Us asseguro que li he donat un bon patac.

— I jo — va dir En Gregori — he vist com la meva pedra li tocava el cap.

— Apa, no sigueu criatures, que si no som nosaltres, què hauríeu fet? Mireu el papal tot brut de sang.

La discussió per a saber qui havia fet més per a matar el gos anava animant-se, quan comparegué la vídua *Cama* empenyent a tots.

— On és el meu *Xelín*? ¿Què n'heu fet del meu *Xelín*?

I, en veure'l mort, sangnant, mig des-troçat, exclamà, rabiosa:

— Però, què heu fet? ¿Amb quin dret me l'heu mort el gos? Què us havia fet?

Tothom callà.

— No responeu, mals cors? — deia la vella, plorant de ràbia i dolor. — ¡Deu fer molt valent trinxar el gos d'una pobra dona!; No ho hauríeu fet quan jo tenia els meus, no! Covards, més que covards! Ma-tar un gos d'una pobra dona, i que no us havia fet res.

I es posà a plorar que feia llàstima.

— Perdoneu-los — s'atreví el mestre; — deien si era foll.

— El *Xelín*, foll? ¡Si no fa mig quart que dormia a la porta de casa!; ¡I ben tranquil, que dormia! Però uns nois del vostre es-tudi han vingut a turmentar-lo, i jo no ho he pogut evitar, perquè sóc sola en el món i sembla que tots hi tinguin dret amb mi. I per això el gos m'ha fugit.

Tots suaven d'engúnia, avergonyits, i nin-gú sabia com posar-s'hi per a excusar-se.

— Han estat els de la pedrera — digué, per fi, el geperut; — cridaven: «¡El gos és foll! Mateu-lo!»

— Tu has dit que li havies tirat la pri-mera pedra!

— No és pas veritat, que ha estat En Gregori qui ho ha dit.

— Jo? Si han estat aquells amb els parpals!

El mateix que discutien abans per voler ésser cada ú l'autor de la mort del gos, ara discutien per no voler haver-lo mort ningú.

— Tots, tots heu estat; i tots sou uns mi-serables i em feu ràbia. No puc venjar-me perquè sóc sola, vella i pobra; però Déu us ha de castigar.

I marxà, plorant a llàgrima desfeta, tot dient:

— Pobre *Xelín*! ¡La meua única compa-nyia! Veïes! Què els havia fet? Lladres! Perquè sóc pobre, això! Lladres! ¡Mala gent tots! Mala gent!

La confusió era gran. Tots volien des-pendre's de la part que els tocava en la mort del gos. Però, com deia la vella, tots en tenien la culpa i ningú la volia, enca-ra que a tots els remordia interiorment. Anant-se explicant, explicant, perquè tots volien descarregar-se la consciència, s'arri-bà a aclarir que la causa del succeït, havien estat aquelles paraules del barber que el vailet recollí i les dones estraferen cada vegada més. Coneguda la causa, el mestre els sermonejà amargament:

— Això és una lliçó per un altre dia. Avui heu mort un gos, demà matareu a un germà vostre. Aquest exemple us ha de fer ésser més prudents i no jutjar tan de pressa les coses. La veritat, passant per moltes boques, acaba per ésser una mentida. No creguem mai el mal sense proves, per a no cometre una injustícia com la d'avui. Per a matar un gos, no n'hi ha prou amb el sol fet d'haver sentit cridar que era foll!

J. BERGA I BOADA

PARAIGÜES, OMBREL-
LES, VANOS, BASTONS

J. CARDUS

10, Portaferrissa, 10
BARCELONA

R. Mondragon. 1921.

— Ah, murriot! Per fi t'hi he atrapat. Serà l'última vegada que et trobo!...
 — No senyor: la primera!

nyava a sota el llum en acabar la tasca de brodat que assegurava la vida d'aquells tres sers.

La mare assentia somrient, trista, i reemprenia la feina, que li privava de delectar-se en la joia dels fills.

— No trebal·leu més avui, mare — pregava En Valentí.

— Tinc la tasca endarrerida, fill; no puc.

— Aviat farà un any que treballo en el despatx i segurament m'apujaran. ¡Quant ho espero! Aleshores no treballareu a la nit i mirareu els segells amb nosaltres.

— No t'illusionis, Valentí. Que ets molt jove per

a que et donguin sou d'home, malgrat que facis la feina. Però, no pateixis, que ben bé puc treballar.

I esguardava als fills idolatrats, qual sola contemplació li infundia coratge.

L'afició als segells havia fruitat en el cor adobat d'En Valentí, amant de les coses serenes. Ja de vaillet, es delectava més en la quieta contemplació d'un llibre de làmines que en qualsevol joc esboggerrat al qual es llençaven els demés companys.

Per les seves admirables dots s'havia guanyat la simpatia del senyor Ramon, el veí del principal, el qual posseïa una esplèn-

EL PETIT FILATÉLIC

A l'enyorat amic
 N'Albert Ribera.

VEUS? Aquest és de Bèlgica. Em mancava i l'he canviat per dos de Suïssa, que tenia repetits. Records, Sileta?

Un caparronet embullat de nena responia afirmatiu, esguardant, encuriosida, les partícules multicolors que el germànet gran, En Valentí Tinet, com l'anomenaven, ordenava curosament en una llibreta.

— Mireu, mare, aquest de Bèlgica, ¡que bonic! — repetia entusiasmat En Tinet, dirigint-se a la seva bona mare, la qual s'afa-

dida col·lecció de segells. N'hi havia molts milers, de multitud de nacions, moderns i antics.

Dit senyor n'hi ofrenà un grapat de repetits que En Valentí, boig d'alegria, avido-sament, col·leccionà, primer, en una llibreta de còpies acabada; però suara, d'ençà que treballava de meritori, s'havia comprat un bonic àlbum.

Els jorns venturosos somniats per En Valentí s'allunyaren. La Sileta, la germaneta, emmalaltí i, a seguit d'ella, presa d'engúnia i de fadiga, la soferta mare. De les marfugues en reeixiren; però els pocs es-talvis volaren i els deutes s'adoblaren.

En el veïnat ja no podien fiar-los més. A la fleca ja els havien avisat. ¡Quin patir, davant la perspectiva de mancar el pa! Quin rumiar per a heure'n!

Enfront el senyor Ramon no sabia com començar. Aquest el mirava sorprès; i no n'hi havia per a menys. En Valentí, el noi

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

UN AVORRIT

— Estava ben decidit a suïcidar-me tirant-me de cap a mar... Però, ¿vols-t'hi jugar que sense carabasses no nedaria?

reposat i bo, era al seu llit, parlant incoerentment, no podent alenar-se cansat.

Ja reposat, parlà:

— Veurà, senyor Ramon. D'ençà de la malaltia de la mare i la germaneta que anem molt malament a casa. Al veïnat no ens fien i...

— No parlis més, home. Aquí tens diners i tot s'arreglarà.

— No! No, senyor! No vinc pas a pidolar; deixi'm continuar i veurà. Calia, doncs, pa, i, per a heure'n, diners, i m'ha il·luminat una idea: I si vengués els segells? Poc o molt, bé valdrien, vaig pensar jo. Amb l'àlbum sota el braç vagava d'ací allà, d'un filatèlic a l'altre. Uns no m'escoltaven i altres els rebutjaven, perquè eren pobres. Em feren mig en tjar i perdia les esperances. Vaig provar fortuna altre cop i, resolt, encarat-me amb el marxant, anava fent l'article. Li ensenyava aquells d'Indo-Xina, els de Pèrsia i un que no sabia d'on era. En veure'l es calà bé les ulleres, el mirà amb el vidre d'augment, i digué:

— Quant en vols?

— Oh! Ço que en pugui donar.

— Mira: tots no em convenen; d'aquest te'n donaré vint pessetes.

He quedat astorat. Allò, per a mi, era un pa llarg, fins que estéssim refets. He mirat el segell detingudament i he dit:

— Aquest no me'l puc vendre.

I he vingut corrents.

Per què?

— Aquest segell no em correspon. Vegi'l vostè. El reconeix? Es seu. Me'l donà barrejat amb altres impensadament. Jo ara l'hi retorno.

— Veritablement es curiós i bonic el segell; però ho és molt més la teva honrada acció. Te'l compro, i no refusis. Aquell jueu te n'ha promès vint pessetes. Segurament resto curt encara i te'n dono cinquanta.

— No puc; no vui—rondinava En Valentí.

— No romansegis. Mira que és el pa de tots fins a refer-vos, i que l'allargaré si fa curt. Més mereixes! Més mereixes, bon Valentí!—exclamava cixamplant-se-li el bon cor, el senyor Ramon, filatèlic empedernit.

LL. RAFOLS I JANÉ

Gossets que no creixen
Ocells de cant i de luxe
CANARIS FLAUTA
procedents d'Alemanya

Ocelleria del carrer Ferran, núm. 30

I CONCURS DE LA MAINADA

ELS CAMPANARS DE CATALUNYA

Queda tancada l'admissió de dibuixos, per haver terminat el plaç donat als concursants

510. Església de Vallromanas
(F. COLOMÉ)

541. Sant Martí de Sant Celoni
(L. MONTANÉ)

552. St. Antoni, Vilanova i Geltrú
(J. M. AGUILAR)

533. Sant Pere, de Masnou
(MATEU COLOMÉ)

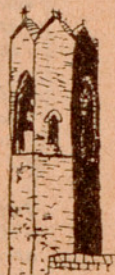
554. Campanar de Tona
(P. FERRER)

555. Campanar de Sardanyola
(J. HERNÁNDEZ)

556. Santa Margarida de La Riera
(JOANET)

537. Sta. Agueda de Barcelona
(CARME RIUS)

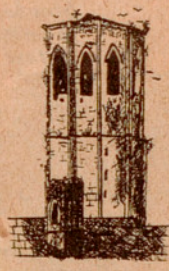
538. Santa Maria de Seva
(J. M. AGUILAR)

559. Sant Feliu, Sabadell
(V. F. A.)

560. Santa Maria, de Falset
(ENRIC CIURANA)

561. Església del Pi, Barcelona
(J. MARTÍNEZ CASANOVAS)

562. Casserras, Berga
(JOAN CASALS)

563. Pares Caputxins, Tarragona
(D. OBIOL)

564. Seu de Girona
(J. GARCIA RIB)

565. Torre de Sant Feliu de Guixols
(MARTÍ GIRONA)

566. Campanar lleidetà
(M. MASACH)

A LA VERGE DE MONTSERRAT

*¡ Oh, dolça Regina
dels bons catalans,
que sempre consoles
els cors dels humans!*

*Per Tu les ocelles
dolcegen son cant;
i aprop d'eixa Serra
s'entairen, volan...*

*Volant jo com elles
voldria venir...
i mai allunyar-me
del teu Monestir.*

*I així la tristesa
d'eix cor malaltís,
aprop Vós, Regina,
tindrà un bell encís.*

*Mareta mia!
Mareta amor!
Sens vostra guia,
jo em moriria
de tant dolor!*

LLUÏSA MIRALLES

MISSA NOVA

A Mossèn Frederic Muset, Pore

*Si el maig gentil, amb sos braços de flors,
dau l'or llampeguejant de la ginesta,
la joia que ara frisa en nostres cors
dau la flaire odorant de vostra festa.*

*¡ Oh novell sacerdot que haveu pujat
per primera vegada l'Ara santa
i el Cos i Sang de Crist han davallat
a vostres mans en eclosió triomfanta!*

*Deu-nos el goig macís d'eternitat
que ha infós en vostre cor Nostre Senyor;
mostreu-nos el Camí, Vida i Veritat
que ara us cantava un sant predicador.*

*Signeu sempre del Cel el camí dret,
i sia per molts anys, Mossèn Muset!*

S. SABATER OLIVER

S O N E T

*De la Bondat Divina he pres guiatge
i res podrà desfer-me d'estimar
i veure en tot l'Omnipotent miratge
d'Aquell que és Font de Vida, Dia Clar*

*per l'ànima sadolla d'esclavatge
i amor puríssim pel qui sap amar.
En Ell rau tot; i si tenim coratge
d'empendre el las camí amb el Seu Guiar,*

*haurem la salvació, felicitat,
sadollament de l'ansia inexplicable
d'amar l'Amor mateix, auriolat*

*d'aquella Llum eternament durable,
d'aquella Llum suau, imaginable,
perquè és quelcom de Déu: l'Eternitat.*

RICARD PIQUÉ BATILLE

RECORDS DE L'INFANTESA

A Magda

*T'en recordes? Des l'escola
i després de berenar,
amb mi t'en venies sola
a les eres, a jugar.*

*I, en desinvoltés follies,
que eren tot nostre plaer,
darrera de mi corries,
voltant l'altívol paller.*

*Tu, com ocella, volaves;
jo — tonteries de xics —
feia com si m'atrapaves,
perquè em peguessis pessics.*

*Després, sentar-nos soliem
a l'ombreta del paller,
i un altre joc empeniem:
el de marit i muller!*

*Allavors si que m'armaves
un què-dir desgavellat
pels dinerons que em donaves,
que eren palletes de blat!*

*I cridaves, molt furiosa,
com si tinguessis raó:
«St, tu, la vida rumbosa;
jo, morint-me en un recó!»*

E. ALUJES

EL NOL. — *Vatú! Quina farum de tabac!*

P E N S A M E N T S

Preguntat un pagès quant temps s'estaria per a pujar una muntanya molt alta que hi havia a la vora del seu poble, respongué: «— Quatre hores anant a poc a poc, i sis, si aneu de pressa.»

Estem obligats a cuidar-nos dels infants dels amics que ens han estimat.

Si tots els infants resultessin ço que voldrien llurs pares, només hi hauria que déus sobre la terra.

J. BERGA BOADA, *Trad.*

FARIZADA LA DE

ERA ja Farid convertit en pedra, quan Farizada tregué el coltell de l'estoig que sempre portava a la cintura. I es posà a plorar quan va veure que la fulla, tan brillant el dia abans, sortia entelada i bruta...

Faruz, l'altre germà, també molt trist, li digué paraules de consol i

Quan Farizada va conèixer la desgràcia, perquè les perles d'un collar que li deixà Faruz quedaren enganxades unes amb altres, plorà molt i pujà a cavall per anar a salvar els seus germans.

En arribar al lloc on era el vell, l'home la va conèixer i la salutà, pronunciant el seu nom. Després d'enraonar bo-

na estona, digué a la donzella: «— Ja que exposes la teva vida per l'amor als teus germans i no per cap altre desig, tot el que vols et serà concedit...»

I li va donar una mica d'estopa per a tapar-se les oïdes contra les veus espantadores. I Farizada arribà a la muntanya, baixà del cavall, s'enfilà entre les pedres negres sense oïr més que una lleu remor, i i va escalar el cim!

Allà dalt, en una gàvia d'or, estava Bulbul, l'Ocell que parla. I l'ocell, amb veu dolça, li digué on era l'Arbre que canta. I després d'arrencar un branquilló per a plantar-lo al seu jardí, va portar-la Bulbul a la font de l'Aigua de color d'or, en la qual hi havia un

s'oferí anar a cercar a Farid i a intentar la conquesta de l'Ocell que parla, de l'Arbre que canta i de l'Aigua de color d'or.

Farizada esclatà en sanglots. «— No hi vagis! Ja per culpa meva s'ha perdut el meu germà Farid; no vull que també tu et perdís per les meves dèries.»

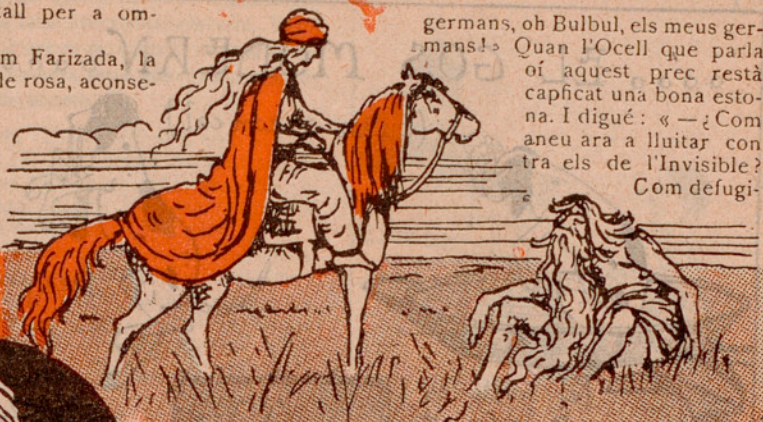
Però Faruz pujà a cavall i es llençà a córrer galopant cap a la India. I ben prest arribà al lloc on era el vell. I parlà com el seu germà, i començà de pujar la muntanya de les pedres. I ja era gairebé en el cim, lliure de les veus espantables, quan, en sentir que el cridava Farid, l'estimat, girà el cap i quedà també transformat en pedra.

SOMRIURE DE ROSA

gerro de cristall per a omplenar.

Així fou com Farizada, la del somriure de rosa, aconseguí les tres meravelles incomparables. Però, aleshores, digué a Bulbul: «— ¡Ocell formós! Altra cosa em manca: ¡Els meus

germans, oh Bulbul, els meus germans!» Quan l'Ocell que parla oí aquest prec restà capficat una bona estona. I digué: «— ¿Com aneu ara a lluitar contra els de l'Invisible? Com defugi-

reu la força dels Misteriosos? De totes maneres, tu, Farizada, has arribat al cim. Aquest fet vol dir que per al teu amor fraternal no hi haurà res impossible...

I el gentil Bulbul, el de les consoladores paraules,

les, li digué el mitjà de trobar a Farid i a Faruz i salvar-los. I això ho digué amb uns versos deliciosos, que fins avui reciten les donzelles. I a cada vers n'hi intercalava un que deia: — ¡Oh rosa, oh rosa, oh rosa, oh Farizada!

Pera masana

La princeseta baixà de la muntanya portant en una mà el gerro de cristall amb l'Aigua de color d'or, i en l'altra mà la gàvia on era Bulbul i el branquilló cantaire, bell com un sospir fet flor... I així anà a cercar als seus germans ben estimats. (Seguirà)

..... EL GOS MODERN (quan es com cal)

Pel mati es
fa la toilette

Després
va a estudi

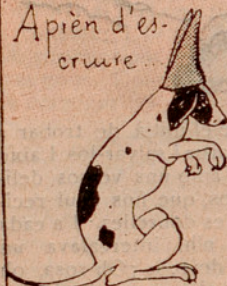
Apren d'es-
criure...

Ha
comptes com
vereu...

Tambe ginnàsia

Quan no sap la lliçó

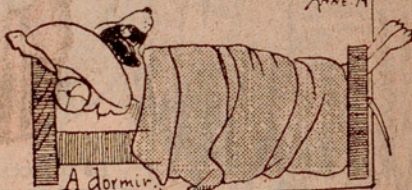
Quan la sap,
a jugar!

ANNE M

L' hora de
dinar...

A dormir

S U B S C R I P C I O

per a socors de la vella i gloriosa artista del Teatre Català, Na Mercè Abella, companya d'En Fontova d'En Goula i d'En Soler, avui necessitada i sola... Un sol que es pon! Sols entren en aquesta subscripció els nois i noies de Catalunya, sense admetre's cap quantitat que passi d'una pesseta.

Els punts de subscripció són aquí al carrer de Vich, 16, Redacció i Administració de LA MAINADA. Al carrer del Bonsuccés, 4, sucursal nostra. A càn Bonavia, Llibreria de La Escena Catalana, Tapineria, 13.

Poden recollir llistes de subscripció tots els grups i entitats patriòtics, artístics i culturals de la nostra pàtria, mentre sien fetes entre la mainada. Si altres periòdics infantils s'hi adhereixen, els ho agrafem.

LLISTA DE SUBSCRIPCIÓ

SUMA ANTERIOR, 207'75 PTES.

V. Borràs B. i F. de P. Borràs B. (de Mataró), 2; Lolita Farré, 1; Enric Canellas G., 1; J. M.ª Miró, 1; Lluís i Víctor Piera, 2; Julia Ruiz, 0'50; Manuel Ruiz, 0'50; N. N., 1; J. Marros Domènech, 0'30; Josep Maimó Sabaté (Reus), 0'10; Germans Rafael, 1; Joan Navarro, 0'25; Lluís Laporta, 0'50; Valentí Vall, 1; Neus Molina, 1; M.ª Monserrat Gurri Gaspar (Masnou), 1; Dos germans, 1; Lluïsa Parés, 1; Grop Catalanista Guixolenc «La Falç», de Sant Feliu, 5; Francesc Guethu i Aymer, 0'50; Ramon Sánchez, de Reus, 0'50.

TOTAL, 229'90 PTRS.

Malgrat el nostre bon desig, encara no podem precisar data i lloc de celebració del festival projectat a homenatge i profit de la gran actriu, avui atesa pels anys i les privacions. S'estan fent gestions per tal de que l'espectacle sigui digne de l'intent que el promou, i aviat, segurament, podrem precisar el programa complet i el lloc on la festa es celebrarà.

E L S U C R E

El sucre, introduït a Sant Domingo en 1506, es va emprar com a medicina. En el segle XVI es venia a unces. En 1700 es consumiren a Europa uns 120,200 quintars i avui dia es gasten més de 7.000,000 de quilograms anyals.

Per la traducció,
JAUME BOVER ARGERICH

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— A la fi, acusat, confessa la seva culpa?
— I ara! Després del què acaba de dir el meu advocat, m'he convençut de la meua innocència...

O H, E L S N U V I S!

En Pep Tupí i la pubilla de cà l'«Escabeiat» anaren a Barcelona a fer el viatge de nuvis.

Com que no hi havien estat mai, no cal dir els ensurts i badaments que tingueren. Fins es van perdre! Però el més mal és que es van perdre l'un de l'altre, sabeu?

Ves tu, noia que m'escoltes, si no hauries plorat en trobar-te sola a Barcelona, sense haver-hi estat cap altra vegada! I tu, minyó sapat de cara bruna? No ho sabeu, oi? Doncs jo ara us diré el que va fer en Pep Tupí, un dels hereus més espavilats del poble.

Ell sabia que aquells homes del vestit vermell, nomenats *urbanus*, són molt amables i estan al corrent de tot ço que se'ls pregunta. I veu's aquí que se'n va envers un, que estava arrepenjat a un arbre de la Rambla, i li diu, molt amable:

— ¿No ha pas vist la meva dona?

JOAN PASTALLÉ

Junt amb aquest número: Plec onzè de la segona part de la emocionant i suggestiva novel·la

ELS CAMINS DE LA SORT

de Ramon Reventós, il·lustrada per Lola Anglada

FULLS DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA

LA BATALLA DE MURET

ENTRE les batalles adverses a Catalunya que més nociva influència han exercit sobre el descabdellament de la nació catalana, cal posar-hi la batalla de Muret, en l'any 1213.

Fou aquesta una batalla desastrosa. Allí morí el rei En Pere I, el pare d'En Jaume el Conqueridor, amb milers d'homes de l'exèrcit català-aragonès i dels comtes de Tolosa, Foix i Cominges. A més — i en això ni ha la transcendència històrica de la batalla — la derrota de Muret acabà l'hegemonia de Catalunya en les terres del Migdia francès, damunt les quals s'estengué el domini dels reis de França, que feia temps que les cobejaven.

Aquesta cobejança tingué un pretext per a realitzar-se en l'heretgia albigesa, que s'havia expandit considerablement en els països de més enllà dels Pireneus. Contra els albigesos fou organitzada una creuada. Els creuats envaïren les terres del Migdia, i hi feren una cruellíssima guerra a sang i a foc. La ciutat de Beziers fou incendiada i passats a mata-degolla els seus habitants, tant les dones com els homes, tant els vells com les criatures. Els heretges van ésser cremats de viu en viu (1208).

Tots els historiadors catalans i molts altres que no ho són declaren que, més que la fe religiosa, empenyia els creuats l'afany de domini i la set de botí. Les terres meridionals tenien fama de riques i pròsperes; i la gent del nord, que vivia en un país aspre i pobre, es llençà damunt el Migdia com una nova allau de bàrbars.

El rei Pere I, com a senyor dels comtats meridionals, intervingué en el conflicte amb l'intent de trobar-hi una solució diplomàtica i justa. Però, al cap-d'avall, els seus esforços fracassaren.

El comte de Tolosa, no volent acceptar les condicions que els llegats del Papa li proposaren, per creure-les humiliants, es decidí a defensar els seus drets amb les armes. Novament intercedí el rei Pere perquè es desfessin les injustícies comeses pels creuats. No havent-ho pogut aconseguir, es posà resoltament al costat del comte de Tolosa, a qui s'havien ajuntat els comtes de Foix, de Cominges i de Bearn. En Prat de la Riba, en el seu *Compendi de l'Història de*

Catalunya, fa notar que «la situació de les coses enllà dels Pireneus no satisfecia el rei català, el qual comprenia que el triomf de la creuada significava el predomini de la casa de França i l'anul·lació del poder de la casa de Barcelona en totes les terres del Migdia, i per això resolgué sortir obertament en ajuda dels comtes de Tolosa, Foix i Cominges».

El rei Pere i els seus aliats reuniren un exèrcit de 40.000 infants i 3.000 cavalls, manat pel rei Pere, i posaren setge al poble de Muret, situat al sud de Tolosa.

S'havia donat l'assalt a les muralles, i els aliats tenien ja en llur poder alguns barris de la població, quan veieren arribar en auxili dels assetjats un exèrcit que anava en defensa d'aquests. El rei Pere, caient en un gros error militar, donà ordre de parar l'assalt i de sortir a l'encontre de l'exèrcit enemic que s'acostava.

Era el dia 13 de setembre del 1213.

El xoc de les dues cavalleries enemigues fou terrible. El rei Pere i nombrosos cavallers que amb ell anaven es veieren voltats per un núvol de cavallers francesos. Alguns dels nobles que acompanyaven a Pere I fugiren, abandonant-lo. Però el Rei i els que restaren al seu costat seguien lluitant braument i vengueren cares llurs vides. Allí morí Pere I, dit *El Catòlic*, i també *Pere el dels francesos*. La seva conducta en la fatal batalla de Muret ens mostra que aquell dissortat monarca era més valent que prudent.

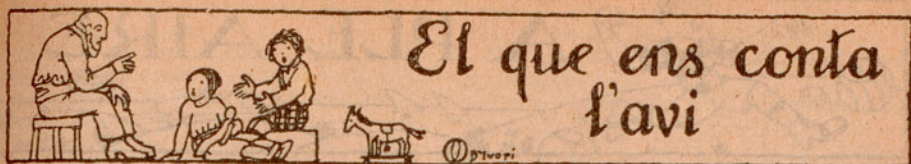
A. ROVIRA I VIRGILI

FCA DE GÈNERES
de
PUNT

JOSEP COLLDEFORN'S

Salmerón, 99
Teléfono, G. 276
BARCELONA

L A V E L L E T A

UNA vegada anaven tres germans a la guerra i, pel camí, trobaren una velleta que caminava amb penes i treballs, tant, que, després d'haver donat algunes passes, caigué a terra.

El germà gran, que anava a la davantera, ni menys en féu cas. El segon la mirà i digué:

— Déu us empari, bona dona.

Mes, el germà petit, deixant als altres, l'aixecà i l'acompanyà un bon tros, fins que la velleta li digué:

— No necessito que m'acompanyis més; ja veig que tant tu com els teus germans aneu a la guerra. Vés, segueix el teu camí, i, per a record, et dono aquesta medalla de ferro; posa-te-la al pit i no temis. Al teu germà segon, que s'ha dignat mirar-me i dir qualques mots, li dones aquesta de coure i li dius que també se la posi al pit...

— Mercès, bona velleta, mercès; ho faré aital com dieu. Mes... i al germà gran?...

— Ni tan sols s'ha dignat mirar-me; així és que per a ell t'entrego aquesta medalla de llauna. Jo no li volia donar res, mes et dono això per a ell perquè no t'enfadis.

— Mercès novament. I ara deixeu que segueixi el meu camí.

El bon germà s'apressà per aconseguir els altres dos. I, quan foren reunits, donà a cada ú la medalla que els corresponia, i se la posaren al pit, només que per a complaure els precés del germà petit.

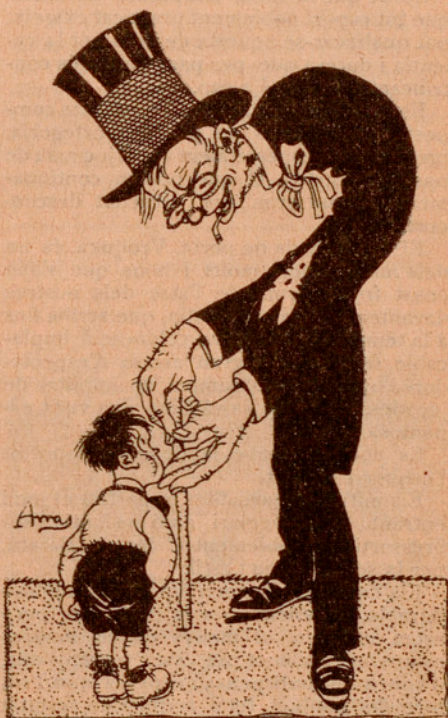
Arribats al lloc del combat, es prepararen per a la lluita; mes, de sobte, una bala topà en el pit del germà gran, el qual caigué per a no aixecar-se mai més. La bala, traspasant la medalla de llauna, li travessà el pit.

Una altra bala tocà al segon; però, com que duia la medalla de coure, li

travessà el pit amb poca força i quedà ferit greument, lluitant alguns dies entre la vida i la mort, mes es salvà.

En quant al germà petit, totes les bales que el tocaven no li feien cap mal, puix totes tenien la virtut d'anar a rebotre contra la medalla de ferro, que no les deixava passar. I així sortí il·lès de la lluita, en pac a la seva caritat envers els desvalguts.

MONTERRAT CATALÀ

— Quants anys tens, maco?

— Anant a peu, cinc. Quan vaig en tren o tramvia, només tres...

FUTBOL

GRANDJANSKI SPORSKI CLUB, de Zagreb (Campió de Iugo-Eslàvia), contra F. C. BARCELONA (Campió de Catalunya)

Dies, 25 i 26 — 4 — 1922

L'immensa gernació que invadí el camp dels nostres campions el dissabte i diumenge darrers, palesà clarament l'expectació que entre l'afició catalana havia despertat l'anunci d'aquests partits entre el potent equip croata i el primer dels Clubs de Catalunya i d'Ibèria.

Sense que la lluita traspassés els límits que tot esport noblement practicat exigeix, pot qualificar-se aquesta de crua per la valentia i duresa que per part d'ambdós contrincants es dugué a cap.

Es el « Grandjanski S. C. » un onze compost per jugadors de primera categoria, bregats molt especialment en el joc ras i de passades curtes, el que porten continuament amb un gran tren i vivacitat desconcertant.

El seu guarda de porta, Vroljuka, és un dels millors dels molts i bons que s'han posat front a front de l'atac dels nostres davanters. La seva valentia, que arriba fins a la temeritat, i la seva col·locació implacable, feren que la gran massa d'espectadors l'ovacionés llargament en infinitat de jugades, les quals salvà amb una vista espantosa.

Es notable també la defensa, sobretot l'esquerre Seifert.

Els mitjos, incansables, repartint el joc i entrant a l'adversari amb valentia, sobressortint notablement el centre, Bazant, per la seva ciència i estil.

Els davanters formen un conjunt immillorable, entenent-se a la perfecció, però estan mancats, al menys en els nostres camps, segurament per ésser terreny dur, d'aquell xut indispensable per a que l'esforç del conjunt total arribi a un resultat materialment pràctic.

Els seus directes a gol, la major part no eren perillosos per manca d'encert en el picar. En camp d'herba segurament haurien estat d'un resultat més positiu,

com ho demostrà la segona part del primer partit, durant la qual, convertit el camp en un fangal pels insistents ruixats que caigueren, posaren adés i ara en constant perill la porta catalana que tant toçudament defensà En Bruguera.

Correspongué la victòria en aquest primer partit als nostres, pel resultat de cinc gols contra tres.

Arbitrà En Comorera, quelcom insegur.

En el segon partit es presenten els croates formats com el dia anterior, o sigui com segueix:

« Grandjanski »: Vroljuka, Ferdeber — Seifert, Uragovic — Bazant — Rupec, Gallner — Babic — Perska — Manier i Zlov.

« Barcelona »: Bruguera, Planas, Martínez (S.) — Torralba — Sancho — Samitier, Vinyals — Pérez, primer partit; en el segon Martínez — Gràcia — Martínez — Sagi, en el primer, i en el segon Homs i Sagi-Barba.

Cuidà l'arbitratge N'Enric Peris.

Comença la lluita i es veu per part dels forasters un afany vivíssim de vindicar-se de la derrota anterior, i els nostres, que tot i estant mancats dels tres jugadors avui dia insubstituïbles, que es diuen N'Alcàntara, Zamora i Piera, presenten, no obstant i això, un conjunt molt acceptable, car des del primer moment inquieten amb insistència la porta croata, fent que el seu guardador llueixi repetidament les seves enormes condicions de gran jugador.

Es molt avançada ja la primera part quan encara ni uns ni altres han lograt traspasar el marc enemic, ço que palesa que fins ara el domini ha estat molt igualat; però en un insistent atac, sostingut pels davanters del « Barcelona », logra aquest el primer gol d'un xut oblicu llençat per En Sagi-Barba i que, per la seva rapidesa, fou impossible d'aturar al porter croata tot i trobant-se col·locat.

Més tard i quan faltava poc temps per a finir aquesta primera part, En Samitier obté el segon d'un cop a l'angle, entrant valentment en el llençament d'una pilota de recó. No cal dir que tant l'un com l'altre foren llargament aplaudits, car comen-

cava a enguniar als espectadors aquell llarg temps d'empat a zero.

En aquest moment surt En Berger en substitució d'En Sancho, que s'ha vist obligat a retirar-se de la lluita als vint minuts de començada; però els forasters, contra ço que havia estat permès sempre en partits amistosos, no s'avenen a que En Sancho sigui substituït malgrat l'impossibilitat en que es trobava aquest de reempendre la lluita per resentir-se d'un cop al genoll. Continuen, doncs, els nostres fins a finir aquest partit, amb sols deu jugadors, ço que representa una grossa aventatge pels forasters i que motivà comentaris no gens falaguers per aquests.

De totes maneres cal tenir en compte el lloc que ocupa el nostre «Barcelona» dintre el futbol europeu, i, entenent-ho així, els deu jugadors restants multipliquen les seves enormes facultats i, pel seu esforç propi, cobreixen a la perfecció el buit importantíssim que la manca del gran Sancho deixà en la seva línia mitja capdal de l'equip. En Samitier, amb una voluntat de ferro, passa a ocupar el lloc d'aquell i desenrotlla un joc fortíssim, tant en l'atac, repartit esplèndidament, com en la defensa, salvant situacions difícilíssimes.

I fineix aquesta primera part.

Comença la segona i l'atac local és cada vegada més insistent, distingint-se en innumbrables ocasions aquest suplent que es diu Homs, per les seves jugades, que l'acrediten d'element excel·lent i digne de figurar entre els bons.

En Gràcia, que, com en el partit anterior, està oportuníssim, es mostra una vegada més el davanter-centre únic entre els nostres, car la seva valentia i coneixement del joc fan que la línia davantera en tot moment voregi el marc croata, constituint, per tant, un perill que fa centuplicar els esforços d'En Vroljuka per a evitar la penetració de la pilota en el marc que tan notablement guarda.

En una d'aquestes arracades la pilota passa d'En Gràcia a En Martínez, obtenint aquest el tercer gol d'un xut a l'angle dels de la seva especialitat, ço que li val una ovació merescudíssima.

Els croates duen de bell nou la pilota als dominis d'En Bruguera, el qual salva, d'una faísó admirable, totes les temptatives de l'enemic.

Fineix al cap de poc aquest partit, que ha estat emocionadíssim per l'activitat de tots durant el temps que ha durat i en el qual els nostres molt especialment hi han

hagut de posar el coll, com vulgarment es diu, per tal d'evitar un resultat advers.

Sobressortiren En Planas, En Bruguera, En Samitier i En Gràcia.

L'arbitratge d'En Peris quelcom deficient.

SIDRUS

Els pròxims dissabte i diumenge el «Grandjanski» lluitarà amb el «C. D. Europa» en el camp d'aquest, ço que promet revestir importància, car així podrà hom capacitar-se de la vàlua d'aquests excel·lents jugadors a l'ensems que podrem fer-nos càrrec del potent equip català que no endebades ocupa el segon lloc en el Campionat de Catalunya.

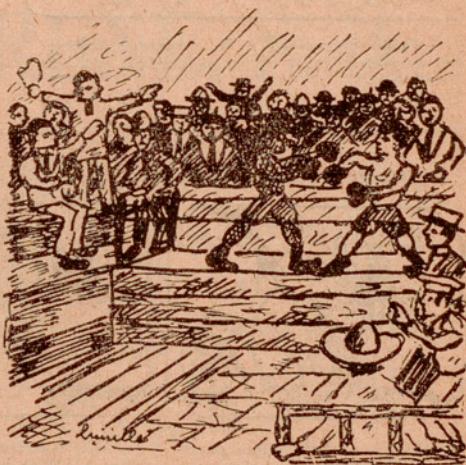
Veurem qui triomfa.

Nova victòria de Catalunya

Una selecció de jugadors, composta per elements del Grop B i amb el reforç en la porta d'En Zamora, ha sortit victoriosa per dos gols a zero en el partit que tingué lloc el prop-passat diumenge contra una selecció provençal.

Felicitem als braus defensors del futbol català per aquesta victòria tan ressonant.

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

EL XOT: — Escolti, papa. ¿Perquè han pintat de negre a aquell home?

(Dibuix de Crivillé)

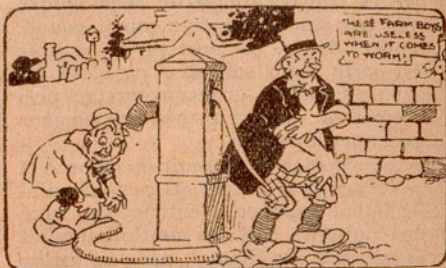

Allò que fa riure els altres nois

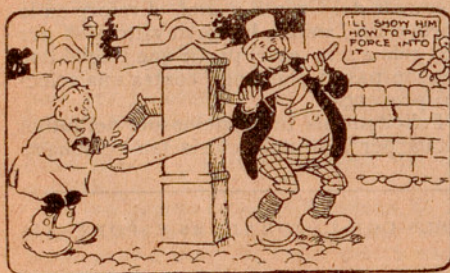
HISTORIETES PASSADES PER AIGUA

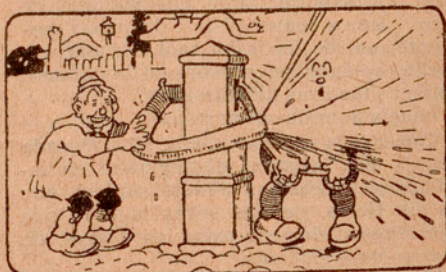
— Apa! Fuig d'aquí, ganàpia. ¿Vens a la font a fer gimnàstica? Doncs ara em toca a mi! Au! Fora!

— Con que ara et toca a tu? Bé! Ja et donaré una lliçó d'urbanitat i t'ensenyaré de modos!

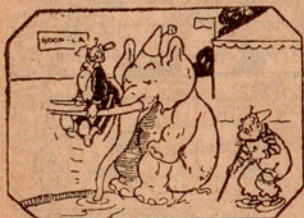
— Veïem quin efecte li fa l'exercici gimnàstic! Segurament li vindrà bé per apagar-li la pruija de barallar-se.

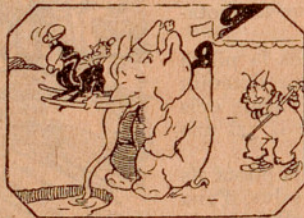
— Vatúia! ¿Oi que és una esgarripança molt agradable la d'aquest doll d'aigua fresca i dolça? ¿A més a més et renta la cara!

(Del Comic Life)

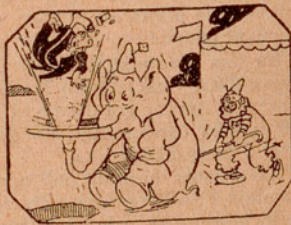
SEGONA HISTORIETA

— Hop! hop! Noi, quines paral·leles! No les havia tingut mai tan fines!

— Aquí es poden fer tota mena de saltirons! ¿Dóna goig aquest elefant tan quiet!...

— Ai, mare! Un cicló! Una tromba d'aigua! Deu ésser aquell pallasso dolent que n'ha fet una de les seves!

(Del Comic Cuts)

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, 23 de març de 1922)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics, d'enginy i de passatemps, dels següents col·laboradors, estimats amics nostres: Josep Oriol Franco, Ramon Garcós, Pere Mitjavila Rodelles, V. Borràs de Mataró, Ricard Mirabet Gil, Esteve Doltra, Miquel Parets (Ja està tancat el concurs); Ferran Clara de Calonge, Pere Vich (Apa, a veure si fas quelcom d'home, homenet!); Lluís Solé, J. Morros Domènech, Rupert Font (Cal tenir paciència, amiguets); Josep Valls Cardona, Miquel Prats, Josep Rius Gelida, A. Torres, Josep Maimó (Quina fecunditat d'enginy!); Agustí Gonzalvo Esparza, Tosas i Llopart (Altra raó social?); Ll. i F., E. F. M., R. Llopart, A. Canalias, Jacinte Segura, Francesc Padrós, Anita Merino Mas, Elisa Viñolas, Francesca Sas, Pepet Nicolau i Verger, J. de Cambra, M. Cabré, A. Guinón, Pere Pagès, R. Pérez Balle, Merceneta Puig, Rosa Estella (Molt bé; sí, senyoreta); M. Carbó, Artur Torres, Ramon Parets, Joan Bosch, Jaume Petit Llorc (Gràcies amic; a cordialitat no ens guanyarà mai ningú!); Rosa Sacrest i Casellas (Mercès, senyoreta; l'administrador adverteix que no cal posar segell d'urgència); Antoni Bargel i Lluís Portas (Bons catalans, avant per la nostra Mare!); Esteve Rovira (Encara no hem pogut llegir-la tota); Maria Josefina Roca Cusachs, Miquel Argeliu Baguena, Àngel Bastida, Jordi Sampans Miquel, Raimond Parellada, Nicolau Oliveres, Ricard Sales Mesa, Josep Basté, Antoni Fortuny, Jacinte Pola Llosà, Martinet Badia, Pepeta Tries, Joaquim Noto, Ricard Ferrés, Marià Foxà, Camil Guixé Prast, Elvira Amorós Galceran i Josep Cases.

Nota. — Dels treballs que ens han romès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUE S'IA PUBLI-

CABLE; I DEL QUÉ NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

J. Jesuàld Bladé. — Rebut els dos últims originals. Grans mercès!

Jaume Anglada Rodellas. — És bonic llegir les vostres lletres d'encoratjament. Cal que feu propaganda i tot anirà renovant-se!

Joan Martí i Aparici. — Gràcies, excel·lent amic!

Eduard Fiol Marqués. — Totes les faltes varen venir de la poca habilitat del fotograpador; però ja hem canviat. Ara ja sortiran millor els dibuixos. A nosaltres ens sap més greu que a vós.

Ramon Sánchez, de Reus. — Rebut tot, sí, amic. Però no ens vau enviar l'adreça i no podem remetre res.

Miquel Ponce « Bran ». — Agraïts als teus mots. Hi ha gent que no més va al negoci; i triomfa. Ja ho va dir el Crist: « El meu regne no és d'aquest món! ». Aquí guanyen els jueus. Els bons pateixen!

Una abraçada a tots, de

EL GUIA JOAN

Enquadrernació del primer any de LA MAINADA

Magnífiques tapes en tela, reproduint un bonic dibuix d'EN ROQUETA

Tapes soles 1'50 pts.
Tapes i enquadrernació . . . 2'00 „

GRAN FABRICA DE DOLÇOS

LA SUIZA RENÉ, S. A.

XACOLATA
SANTÉ

XACOLATA
LACTÉ

BARCELONA

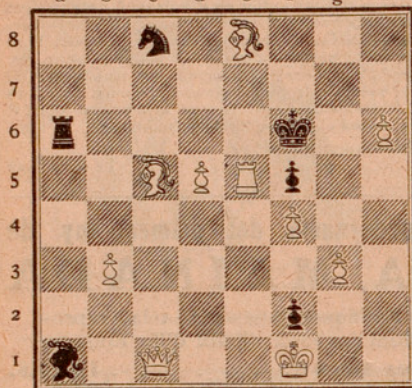

SECCIÓ D'ESCACS

XARADA, per FRANCESC FOC

PROBLEMA N.º 24, per JOSEP PALUZFÉ

a b c d e f g h

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema n.º 23: T b 2 - b 8

ENDEVINALLS

LOGOGRIF NUMÉRIC, per R. BERNIAL

1	2	3	4	5	6	7	Nom d'home
1	2	4	2	3	7		"
4	2	3	1	5			Verb
1	2	7	5				En les famílies
1	2	3					Part del globus
	4	2					Animal
		2					Vocal

ENDEVINALLA, per J. SAGARRA T.

¿Quin és el número del tramvia més graciós de Barcelona?

TARGETA, per EL MÉS PETIT DE TOTS

Fidel Angel Butella

Sort

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donguin el nom d'un poble de Catalunya.

Part del cos és la primera,
la segona és vocal,
molt baturro la tercera,
la quarta n'és de Castella
temps de verb; què és el total?

ROMBO, per EN XETXU GRAN

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant; punt cardinal; espai de temps; vocal.

Fixeu-vos en l'endevinalla de la plana d'anuncis

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Bordeta.

A la fuga de vocals: L'escola és el palau de l'infantesa.

A la targeta: El jardí del general.

A l'endevinalla: El piano.

Al rombo: M - Tap - Maria - Pit - O.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatempes del número 41, els següents mainadistes, amics nostres: Júlia Petit, Joan Serra, Ramon i Francesc Galí Boniquet, Pepeta Prió, Francesc Batlle, Maria Josepa, Jaume Arau (Sí, amic); Joan Anton de Mataró, Josep M. Lladó, Eduard Lladó, Maten Lladó, Enric Climent Viñas, Maria Lluïsa Cortés i Ricard Guardia.

Han resolt el problema número 22, del Joc d'Escacs, els estimats mainadistes, amics nostres: En Roc de Girona, Artur Saleta, Cosme Riu i Júlia Petit.

SEGELLS PER A COL·LECCIONS Rebuts directament dels grans tractants - Solts o en carpetes
Fontanella, 13 - Llibreria Hereus Vidua Pla

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

LA CASA**Joaquim Richarte Galbas**

és la Merceria que té
més assortit i ven més
barat de Barcelona

SALMERON, 72 (xamfrà Travessera)

Telèfon G. 248
BARCELONA (G.)

Putxinel·lis 4 Gats
al taller **"MIRIA"**
ROSSELLÓ, 206

Tots els dijous i diumenges a
les cinc de la tarda

Entrada i localitat: UNA Pesseta
Localitats numerades venudes amb anticipa-
ció sense augment de preu

SASTRERIA
LA GRAN MODA

Trajos i abrics a
mida i confeccio-
nats per a Cava-
llers, Jovenets
i Nens

Rambla de les Flors, 4

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

TERESA MARCH

Carrer del Call, número 10

PER A PRIMERA
COMUNIO

gran assortit de trajos,
bosses i roba interior

Solució de
Clorhid. fosfat de
CALS

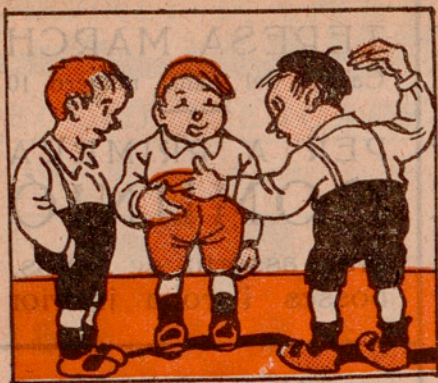
Ampolles de 1 litre - Preu econòmic
Pelayo, 9 - CASA SERRA

Arreu on es necessita una llum prompta, ja si-
gui en garatges, fàbriques, tallers i magat-
zems, una LOT és utensili indispensable,
sense que jamai un descuit pugui produir un
incendi

Especialitats Lofry, Pelai, núm. 50. — Eduard
Schilling, Ferran VII, 23. — Beristain i C.^a,
Rambla Sant Josep, 12. — Vicens Ferrer i C.^a,
Plaça de Catalunya, 12

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

— Mira, Lluís, avisa a En Peret i al Toni, que vagin al menjador, que jugarem i menjarem dolços.

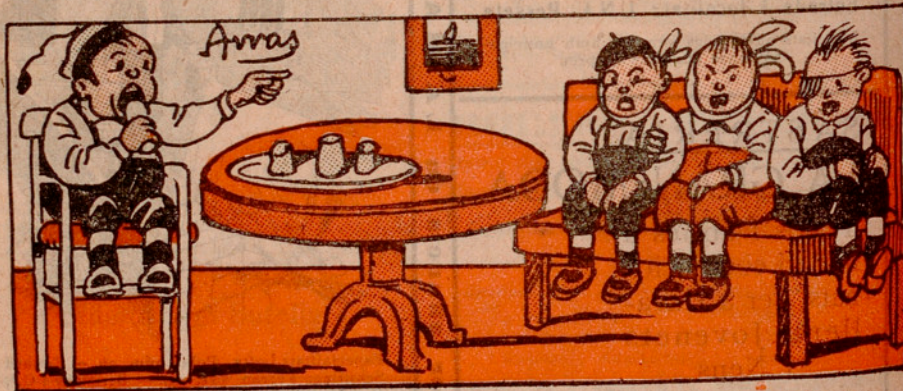
Mentres els cosinets van al menjador, el Nitus agafa la plata de dolços que han regalat als pares...

— Apa, anem, ja veureu que jugarem bé amb el Nitus...

— A què jugarem?
— A metges i malalts...

— Veieu? Figura que vosaltres esteu tots malalts, amb febre, i jo, que sóc el metge, us ordeno dieta absoluta...